

N:o 30.

Ank. till Riksd. Kansli den 24 Mars 1882, kl. 1 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till § 25 i förordningen angående fattigvården den 9 Juni 1871.

Herr *Olof Andersson* har, uti en inom Andra Kammaren afgifven och till Lag-Utskottet öfverlemnad motion, N:o 39 — efter anförande af några exempel på de uti hans tankar orimliga följder, hvartill nu gällande fattigvårdsförordnings föreskrifter om hemortsrätt kunde leda, samt med förmälan, hurusom det vore allmänt bekant, att emellan särskilda kommuner ständigt förekomme långvariga tvister och rättegångar till följd af lagens obilliga stadganden rörande denna rätt — föreslagit, »att Riksdagen ville besluta ett sådant tillägg till 25 § i Kongl. förordningen den 9 Juni 1871, att den, som mantalsskrifvits i en kommun, ej må ega hemortsrätt inom densamma förrän han ett helt år oafbrutet vistats derstädes».

Ett dylikt stadgande synes Utskottet ingalunda egnadt att, på sätt motionären antager, minska antalet af de mellan särskilda kommuner uppkommande rättegångar rörande de personers rätta hemort, hvilka behöfva fattigvård. Det förefaller tvärtom, som om ett så obestämdt stadgande, som det, att en person, för förvärfvande af hemortsrätt inom en kommun, borde derstädes hafva *vistats oafbrutet ett helt år*, skulle kunna komma att å ena sidan mångfaldiga dessa bedröfliga tvister till följd af kommunernas olika uppfattning af hvad med »oafbrutet vistas» rätteligen borde förstås, samt å den andra försvåra och fördyra de upp-

komna tvisternas lösning genom de mångahanda vanskligheter, anskaffande och förebringande af bevisning i nämnda hänseende skulle komma att förete, der sådan bevisning öfver hufvud vore möjlig att åstadkomma, hvilket säkerligen i många fall icke blefve händelsen.

Utskottet hemställer alltså,

att förevarande motion icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 24 Mars 1882.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.
